

да подуши секретното въ необикновенното него день движение на загадъчните търговци.

Както и да е, гоститѣ на австрийския параходъ се намножили, тежестта се увеличила и по 4 часа „Радецки“ взелъ да пухти къмъ Свищовъ и Орѣхово.

По прѣдварително даденъ знакъ, тежките търговци се напластили като риби около „стоката“, сложили юнашки глави върху сандъцитѣ и си смигали съ очи.

Самъ поетътъ стоялъ въ първа класа съ своя приятель Горовъ, който нарочно се качилъ на парахода за него —, види се, да избѣгне любопитството на хжшоветѣ, или да се избѣгне всѣка неочакванна компликация. Прѣзъ нощта на 17. Ботйовъ напусналъ долниятъ етажъ, нагазилъ въ лагерътъ на тежките търговци, които до единъ сладко хъркали, и се качилъ на кувертата. Тая нощъ, спомняше си единъ участникъ въ цѣлия походъ на четата, била чудесна. Поетътъ сѣдналъ на една скамейка и забилъ мечтателенъ погледъ прѣзъ отвѣдния брѣгъ. Само луната грѣдела надъ България, надъ нейнитѣ балкани и надъ нейнитѣ роби. Мисълта на поета го прѣнесла надъ Враца, по-сетнѣ по гребенътъ на Стара-Планина, и най-сетнѣ надъ Каловферъ. Прицѣлната точка на четата — нека се запомни това! — не е била нито Вратца съ нейнитѣ пуцинаци, нито София съ нейнитѣ шопе. Въ сърдцето на България, татъкъ изъ Стрѣмската долина, която съединяваше малкия напрѣдъкъ на България и въображаемитѣ сили на революционната организация, е прѣдопрѣдѣленъ нейния походъ, тука ще възсѣдне поета слѣдъ първия ударъ съ неприятеля, за да обяви цѣлия старъ миръ въ турската империя детрониранъ. Както споменахме, прѣди трѣгването на четата, докладитѣ на посвѣтенитѣ говорѣха благоприятно за подобно едно рѣшение и за подобно четовно движение. Ботйовъ не допускалъ, че единъ геройски подвигъ, като неговия, ще